

A fegyverhordozó elhívása

[Látó, 2012. február]

Baalbek? Taormina?
(Emészt a vágy, a molykolónia.
Szálaira hull a féltve őrzött kelme,
a póreségnek ki kell tudódnia.)
Mindenképp egy Csontváry-kép
tája volt, hová magaddal hívtál,
az út befér időnkbe még,
mondtad, mondtam, nem megyek –
kimerült a szüntelen csodált
áradás hevében a gát –
de már láttam is a sárga-fehér szálkás helyeket,
tudom, hogy velem jössz,
s már én is tudni kezdtem
(hiszen ballonkabát lobogott rajtad nyomatékul),
én meg egyszer csak ott álltam vetkezetten,
zavartan emeltem magam elé kézfejem,
amellyel olykor feléd evezve
hozzád érhettem, mintegy jelentéktelen,
úgy kértem, honnan tudod,
s te felfedted sorsomat, békítőn nevetve:
mert fegyverem a szerelem,
és azt már mindig te hordozod.

Kategória: vers, próza
Denumire autor: Láng Orsolya

Látó Szépirodalmi Folyóirat